

6.kapittel – De ville druer (Jesaja kap.5;8-30)

"Dere skal skifte landet mellom dere ved loddkasting etter deres ætter. Den ætt som er stor, skal dere gi en stor arv. Og den ætt som er liten, skal du gi en liten arv. Enhver skal få sin del, etter som loddet faller. Etter deres fedrestammer skal dere skifte det mellom dere." (4.Mos.33;54).

Slik fikk hver stamme sin del, som var nok til at hver familie arvet et stykke land, og Gud befalte at denne ordning skulle bli permanent. *"Du skal ikke flytte merke-steinene mellom deg og din neste, de som de gamle har satt på den jord du skal få i arv i det land Herren din Gud gir deg i eie." (5.Mos.19;14).* Grensene måtte bli uforandret. Familiens og stammens arv måtte vedbli de samme. Gud tok sikte på å gjøre Israel til en nasjon av småbrukere.

Arven gikk fra far til sønn. Var det ingen sønn i familien, gikk arven til datteren eller til den nærmeste slektning (4.Mos.27;8-11). Fikk en datter arve sin far måtte hun gifte seg bare med en mann fra sin egen stamme. Dette for å unngå at arven skiftet stammer (4.Mos.36;6).

"Ve dem ..."

Guds lov garanterte således enhver retten til å leve i fred, uten frykt for å minste sitt land. *"Jorden må ikke selges for alle tider. For meg hører landet til. Dere er fremmede og gjester hos meg. I hele det landet dere får til eie, skal dere tillate innløsning av jorden." (3.Mos.25;23-24).* Selv i de tilfeller hvor et menneske ble nødt til å selge sitt jord var innløsningens retten forsikret, enten i jubelåret eller før. Den opprinnelige utdeling av landet skulle bli permanent.

Alt dette viser akkurat hvor "ville" Israels "druer" var. Jesaja sier det rett ut: *"Ve dere som legger hus til hus og mark til mark, til det ikke er mer plass igjen, så dere blir boende alene i landet." (kap.5;8).*

De hadde flyttet merkesteinene. Det fantes iblant dem fattige som var både glemt og undertrykket. Sabbats og jubelårene var glemt. Dette ene verset alene viser at Israel hadde forlatt sin Gud. De levde etter sine lyster (v.11-12), men *"Herrens verk ser de ikke. De har ikke øye for hans hendes gjerning."* Gud ville derfor dømme dem og ydmyke dem forat noen iblant dem ville løfte sine øyne mot himmelen (v.13-16).

Det var sant at de hadde forkastet Guds lov og foraktet hans ord (v.24). Derfor *"ve dem"* sa profeten, og hans ord ble full-byrdet da assyriene kom over dem med Guds sverd i hånden. Ja! Hvor "ville" druene var! *"Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!" (v.20).* Jesajas ord er Guds ord, det evige ord. Menneskeheten forandrer seg lite. De søker sitt eget og ikke de ting som hører Gud til. Disse ord ble sagt til Israel men ble skrevet for vår lærdom.

De var like aktuelle i Jesu dager. Han gjorde mange tegn og under, helbredet alle slags sykdommer, gjerninger som så klart var gode. Gang på gang utfordret Jesus folket til å godta disse gjerninger som bevis for at Gud hadde sendt ham. Det var ved Guds kraft han gjorde

disse ting. Men fariseerne og de skriftlærde var blitt så forherdet at de sa: *"Han er besatt av Be'elsebul! Det er ved de onde ånders fyrste han driver de onde ånder ut."* (Mark 3;22). Jesajas ord var fremdeles sanne: *"Ve dem som kaller det gode ondt."*

Guds Sønn stod iblant dem og dømte idet han sa: *"Sannelig sier jeg dere: Alle synder og all spott skal menneskenes barn få forlatelse for, hvor meget de så spotter. Men den som spotter Den Hellige Ånd, han får i all evighet ikke forlatelse, men han er skyldig i en evig synd."* (Mark 3;28-29) – fordi de sa at han var besatt av en uren ånd. Vår verden er også dømt etter samme prinsipp. Guds lyteløse 'Lam' er gjort om til en synder for å rettfærdiggjøre deres egne ugudelighet. Det er ikke vår oppgave å dømme men å høre. Vi må la de ord vi hører være blandet med tro, uten hvilken ingen kan tekkes Gud.